

ХРИСТИЯНСКА ЗАЩИТА

Редактира комитетъ.

Отговорен редакторъ:
Протоиерей П. ИкономовъСтатии, съобщения, обявления и пр. да се из-
пращат до редактора на в. „Хр. Защита“
ул. „Полков. Минковъ“ № 24—ВарнаВсички суми за вестника да се изпращат до
касиера на св. Митрополия — ВарнаОрган на Епархийското Свещеническо Братство „Св. Царь Борисъ“ въ Варненската и Преславска Епархия
ЗА РЕЛИГИЯ, ПРОСВѢТА И ОБЩЕСТВЕНЪ ЖИВОТЪГодишенъ абонаментъ 20 лв. предплатени.
Отдѣленъ брой струва 1 левъ.

ИЗЛИЗА 2 ПЪТИ МЕСЕЧНО.

За обявления се плаща по споразумение.

Св. Св. Кирилъ и Методи.

Днесъ день славенъ, день тържественъ.

Чествуваме паметта на двамата славянски просвѣтителни при изключителни исторически обстоятелства. Славата на подвига имъ преживѣ изненадитъ на повече отъ 10 вѣка—а това е най-добрата, най-съдържателната и най-скъпата отъ малкото български традиции.

Днесъ, следъ урагана отъ развилитъ се събития, и опустошения, които тѣ оставиха, предъ задачитъ на новото бж-даше, което се откри за насъ българитъ, дѣлото на светитъ равноапостоли си остава оня фаръ, къмъ които най-последно трѣба да насочимъ погледитъ си. Две звезди, двама братя българи отъ българския Солунъ, които дадоха преди повече отъ десетъ вѣка писменостъ на рода си и на цѣлото славянство, две ярки звезди свѣтятъ намъ и на всички славяни презъ тъмитъ, презъ негодитъ и превратноститъ на съдбата, презъ повече отъ десетъ вѣка!...

Днесъ, тѣ ни зоватъ къмъ опомнюване и къмъ сговоръ; тѣ ни заклеватъ чрезъ боговдѣхновенieto на своитъ културни завети; тѣ сочатъ намъ, на славянството и на човѣчеството примѣръ за величието на едно дѣло, равно на което има малко въ историята; тѣхната паметъ е нашата опора, а безсмъртието на тѣхното дѣло—криле на нашитъ надежди.

Днесъ, когато цѣла една епоха отъ нашата, па и общо славянска и общочовѣшка история, се закръгля; днесъ, когато свѣстътъ и гласа на правдата пакъ заговори, завета на св. св. Кирилъ и Методий, ни учи да си подадемъ братски ръка, да забравимъ вражди, страсти и умрази и да насочимъ своитъ обединени усилия къмъ единение и творчество, къмъ единственитъ трайни, свѣтли и велики победи — къмъ **културни победи!**

Свѣтлината, която преди повече отъ 1000 г. огрѣ отъ Солунъ, съ появата на общославянската писменостъ и озари цѣлия славянски свѣтъ, откри ми богати плодове. Само въ България Кирило-Методиевата епоха, която продължи близо 2 вѣка и премина границитъ на България, въ Чехия, Моравия, Полония и другаде, блѣсти съ свѣтли имена: св. Климентъ, Гораздъ, Ангеларий, Епископъ Константинъ, Ив. Екзархъ и толкова други...

Днешниятъ день, е день великъ, день славенъ, день тържественъ.... Да работимъ и да растемъ по духъ, чрезъ трудъ, просвѣта и култура. Дѣлото на св. Кирилъ и Методия е нашъ щитъ и наша опора.

Днесъ, то повече отъ всѣкога, буди съзнанието и зове всички българи по всички краища на свѣта, къмъ сговоръ, идеализъмъ, творчество и културна работа.

п. Дошо.

Поезия и религия.

(Продължение отъ бр. 5).

Неговата слѣпота се усилявала така, че, когато искалъ да види кой влиза въ стаята, той съ усилие подигалъ горниятъ клепачъ на дѣсно-то си око, краката изсъхнали и станали меки като памучна прежда, гръбнатниятъ стълбъ взѣлъ все повече и повече да се изкривява, а въ това време, чертитъ на лицето му, разказва билиятъ при него писателъ Левикъ Шокингъ, „като че просвѣтлѣли и се одухотворили: това било глава на безкрайната красота, настоящата глава на Христа съ усмивката на Мефистофеля, която усмивка пробѣгва отъ време на време по тѣзи бледни изсъхнали устни“.

Хайне, като младъ, а и по-късно въ годинитъ на своето здраве и зрѣлостъ, билъ хубавъ като мадона.

Но, въпреки всичкитъ тѣзи страдания, болниятъ запазвалъ удивителна сила на духа, необикновена ясностъ и мощъ на мисълта; може даже да се каже, че неговото умствено и духовно здраве се усилявало по мѣрката на това какъ все повече се разрушавалъ физическиятъ организъмъ.

И ето, отъ това легло, което Хайне наричалъ „гробна постелка“, този най-бележитъ, блѣстящъ съ остроумие великъ поетъ, писалъ за станалата въ него вътрешна промѣна, този сжщиятъ, който не скри, че се кръсти въ името на Христа за пари:

„Нито чрезъ видение, нито чрезъ неземненъ екстазъ, нито чрезъ гласъ отъ небето, нито чрезъ нѣкакъвъ чудесенъ сънъ или друго чудо азъ бѣхъ доведенъ въ пѣтя на спасението, а моето просвѣтление азъ дължа на книгата. Книгата! Да, това е стара, проста книга, скромна като природата и естествена като нея; сжщо така безпретенциозна и обикновена като слънцето, което ни сгрѣва, и хлѣба, който ни насища; книга, която гледа на насъ така приветливо, съ такава благославяща доброта, както старата баба, която задянала очилата, всѣки день чете тая книга съ треперещи устни; и тая книга се нарича сжщо така просто — книга, Библия. Справедливо я наричатъ сжщо така Свещено писание. Ако нѣкой е загубилъ своя Богъ, той отново ще го намѣри въ тая книга. Ако пъкъ нѣкой никога не Го е зналъ, отъ нея ще го лихне диханието на Божественото слово. Евреитъ, които разбиратъ отъ драгоценности, твърде добре знаели какво правятъ, когато презъ време на пожара въ втория храмъ оставили за жертва на огъня златнитъ и сребърни жертвеници, канделябри лампи, дори горната първосвещенческа одежда съ голѣмитъ драгоценни камъни, и спасили само Библията. Тя била истинско съкровище на храма и, слава Богу, не отишла за жертва на пламъка“.

Въ друго свое съчинение „Признания“, великиятъ писателъ, като говори за онова влияние, което упражнила върху по-късната еволюция на неговия духъ четенето на Библията, забелязва:

„Това, дето въ мене отново се пробуди религиозното чувство, азъ дължа на тази свещена книга, и тя бѣ за мене толкова източникъ за спасение, колкото и предметъ на благоговѣйно удивление. Странно! Цѣлъ животъ се въртѣхъ по всички танцкласи на философията, предавахъ се на всички оргии на ума, встъпѣхъ въ любовни връзки съ всевъзможни системи, безъ да намирамъ удоволствие, — и сега изведнажъ се озовахъ на онова гледище, на което стои Чичо Томъ, на гледището на Библията, и колѣнична наредъ съ тоя черенъ богомолецъ съ такава сжщо благоговение. Какво унижение! Съ всичката си наука азъ не вѣрвахъ по-далече отъ бедния невежественъ негъръ, който едва умѣе да чете по срички“.

Тукъ спирамъ да говоря за живота на Хайне, когато обичамъ заради неговата пълна искреностъ и за ужаснитъ страдания, които този великъ духъ и великъ грѣшникъ е понесълъ въ своя животъ.

Хайне бѣше великъ поетъ. Дарбата на поетъ, вложена въ неговата душа отъ Създателя, вече сама по себе си теглѣше този великъ духъ къмъ свѣта на хармонията въ свѣта, небесното свето съзвучие, небесната висша невидима, но силна и неотразима красота, разлѣта по цѣлия всемиръ. Хайне, поетътъ, имаше дарбата да хване отдѣлни звуци и пасажки, така да каже, отъ тази небесна хармония и хубостъ и да я предаде на обикновенитъ хора чрезъ своитъ дивни пѣсни. Но поетътъ сжщо бѣше свидетелъ на своята и на свѣтовната човѣшка немощъ, която, въ противовесъ на небесния свѣтъ, къмъ който тегли всѣки поетъ, разстройва свѣта и хвърля въ страдания хората. Поставенъ въ тази тѣснина, притисканъ между идеала и действителността, между жаждата за небесна красота и земния хаосъ, Хайне понесе въ пълна мѣра страданията на раздвоения духъ, страданията, подъ духовното бреме на това свое силно вътрешно чувство за красота, редъ и хармония. Въ това отношение Хайне е най-преденъ представителъ на човѣшкия родъ въ борбата му презъ немощта на човѣшката природа за свършенството, къмъ което се стреми човѣшкия духъ.

И, все пакъ, подиганъ на крилетъ на поезията всѣкичасно, Хайне не намѣри покой. Неговата душа се разкъсваше на две дълги години въ тревога, болка, гнѣвъ и мъка. И тогава само, когато по много простъ начинъ великиятъ поетъ се доближи до съвсемъ простата, но небесна книга, която можемъ да наречемъ единъ резервоаръ, единъ изворъ, отъ който вѣкове наредъ поколѣнията черпятъ сили, съживяватъ и разгарятъ религиозното чувство, внедрено въ човѣшката душа, — когато поетътъ зачете Св. Библия и откри своя Богъ, Когото до тогава не познаваше, а само Му се надсмиваше, тогава изведнажъ настана

успокоение, животът му намъри своето пълно призвание, душата намъри онова, което търсеше и не намираще през цѣлия си живот. Ще рече, животът на Хайне и неговото творчество повече от всички други велики поети и духове ни показва, че поезията и изобщо изкуството и религията имат една и съща обща задача на тази земя: да успокоят човѣшкия дух, който предуща небесната радост и хубост, но без вѣрата не може да я достигне въ пълнота. Когато към стремежите на поезията се присъедини благата сила на религията, човѣшкият дух бърже запѣва като на дивна арфа хармонията и акордитѣ на небето. Хайне бѣше единъ необикновенъ страдалецъ, на тѣлото и на духа, и преди всичко на духа. И трѣбва да признаемъ, че поетическата дарба бѣше онази сила, която не го остави като обикновенитѣ хора, да потъне въ грижитѣ на всѣкидневие, да се отпусне и да се примири съ всичко, съ всѣка пошлость на живота. Тя е, която,

собствено, дърпаше поета къмъ висинитѣ на духа и разкъсваше този неспокоенъ духъ. Но, казахъ, тя не можа да го доведе до пълната красота и да успокои този немирень титанъ на духа. Той умираше разбитъ и отчаянъ. Тогава дойде на помощ религията, вѣрата въ Христа, съ Когото Хайне дълги години се подиграваше. Дойде другата сестра на поезията, религията, прегърнаха дветѣ мили сестри многострадалната, прекрасна, бурна и неспокойна глава на великия поетъ и я положи на простата, бедна и тиха ясла на Витлеемския Младенецъ. Тогава лицето и измъчения мраченъ духъ на поета бидоха огрѣни отъ свѣтлината на Христовата звезда. Ангелитѣ запѣха небесната пѣснь на мира и съвършената красота, която търси той презъ цѣлия си животъ. И поетътъ, великиятъ Хайне, нещастниятъ и мразениятъ Хайне, намъри своя миръ, своя поетически блѣнъ, жадуваната красота. Хайне намъри своя Богъ!

Край.

Духъ Светий

Той е третото лице на Св. Троица. Духъ Светий е говорилъ чрезъ пророцитѣ, а на петдесетия день следъ Възкресението на Господа Исуса Христа слѣзе надъ Св. Апостоли. Това станало така:

„Когато настана петдесетиятъ день, тѣ всички въ едномислие бѣха заедно. И внезапно биде шумъ отъ небето, като че ли идѣше силенъ вѣтръ и напълни цѣлата къща, гдето стояха. И явиха имъ се езици, като че огнени, които се раздѣляха, и се спрѣха по единъ на всѣки отъ тѣхъ. И всички се изпълниха съ Духъ Светий и наченаха да говорятъ на други езици, споредъ както Духътъ имъ даваше да изговарятъ“.

И апостолитѣ съ силата на Св. Духъ проповѣдваха словото Божие и създадоха нашата християнска култура.

Православниятъ християнинъ всѣка сутринъ, при започване на деня се моли щото Светиятъ Духъ да го подпомогне и вдѣхнови въ доброта и истина. Тази молитва е следната:

„Царю Небесный, Утешителю, Духъ на истината, Който си навсѣкжде и всичко изпълняшъ, скривище на благата и подателю на живота! Дойди и се засели въ насъ, очисти ни отъ всѣка нечистота и спаси благий Боже, нашитѣ души“. Озарениятъ човѣкъ отъ Духъ Светий се противопоставя на тъмнитѣ сили въ свѣта.

Злото въ свѣта се противопоставя на Духа, а Духътъ Светий нѣма ни-

що общо съ плътта. Апостолъ Павелъ казва: „Дѣлата на плътта сж известни; тѣ сж: прелюбодейство, блудство, нечистота, разпѣство, идолослужение, магии, вражди, свади, ревнувания, гнѣвъ, разпри, разногласие, завистъ, убийства, пиянство, срамни гошавки и др.; а плода на духа е: любовъ, радостъ, миръ, дълготърпение, благодетъ, милосърдие, вѣра, кротостъ, въздържание“.

Мжченицитѣ пролѣха кръвта си въ борба съ злото. И свѣтътъ всѣкога ще се нуждае отъ хора озарени отъ Духъ Светий да освѣтаватъ и съгласуватъ своитѣ усилия въ борба противъ Духа на злото въ свѣта. Свѣтътъ е наскърбенъ. Неговъ утешителъ е Духъ Светий

свещ. Иорд. Свѣтославовъ.

ЦЪРКОВНИЯ МАГАЗИНЪ

на

Атанасъ Топлийски

София — Алабинска — № 33

разполага съ всички църковни потрѣби за обзавеждане на църквитѣ, както и съ голѣмъ изборъ на домашни религиозни украси, икони и картини изъ Евангелскитѣ събития.

За църквитѣ въ Златна Добруджа — специално намаление.

Искайте илюстриранъ каталогъ.

Протоиерей Дим. Андреевъ

Разговоръ на православенъ съ протестантинъ.

(Продължение отъ бр. 6 и 7).

Православенъ. Минаха празникитѣ ние не се видѣхме, за да сподѣлимъ впечатленията си отъ духовнитѣ тържественни пасхални служби. Особенно ми бѣ мжно на великиятъ петѣкъ — разпятието Христово. Той умира за насъ, а ние бѣгаме отъ Него, отъ Голготския кръстъ, отъ Спасителя си.... биемъ се войни водимъ? Какво небесно снисхождение и Божие великодушие! Вие протестантитѣ дори и не почитате кръста, не се кръстите, не му се кланяте... Сухи души сте Вие протестантитѣ, по-сухи отъ нашитѣ, които въ своята грѣховностъ поне издигаме кръста Спасителевъ, като символъ на спасение. Наистина, защо не почитате кръста, не се кръстите и не му се кланяте?

Протестантинъ. Защото нѣма за това ни основание, ни едно задължение въ Св. Писание...

Православенъ. Какъ да нѣма! Има много основания, както и много задължения къмъ Св. Кръстъ. Преди всичко кръста се е явилъ като дърво, което е послужило за оржие на нашето опрощение, оправдание и спасение. Защото ап. Петъръ пише: „Той (Спасителътъ) Самъ понесе на тѣлото Си нашитѣ грѣхове на дървото, щото като се избавимъ отъ грѣховетѣ, да живѣемъ за правдата“. (1 Петр. 2, 24). Какъ тогава, кога виждашъ увисналия на кръста свой Спасителъ бѣгащъ отъ кръста? Значи бѣгащъ отъ Спасителя, не му се кланяшъ, не искашъ да Го имашъ въ ума си, въ сърдцето си.... Нали човѣкъ има освенъ умъ, още и сърдце? Нали бѣха пригвоздени и чудотворнитѣ Спасители рже, и бѣ прободено и сърдцето Му? Нали изтече тъмната грѣховна човѣшка кръвъ отъ тѣхъ? Нали съ това Той ни изкупи и възвърна чистотата? Какъ тогава да не гледаме постоянно на кръста, да слагаме кръста и носимъ кръста на себе си и сърдцето си? Нали Христосъ Избавителътъ свѣтовенъ, Който знаеше, че ще умрѣ на кръста, чака да се наредимъ всички около кръста? Нали кръстътъ е нашето православие? Самъ Христосъ човѣкъ и Богъ — ни каза: „Сега се прослави Синъ Човѣчески... и Богъ се прослави въ Него“ (Иоан. 13, 31). „Отче, молишъ се Христосъ преди страданията си, дойде часътъ: прослави Сина Си, за да Те прослави и Синъ Ти“ (Иоан. 17 гл. 1—2 ст.). Ако кръстнитѣ стра-

дания на Спасителя за грѣховетѣ на цѣлия свѣтъ (и на насъ протестантитѣ включително) сж били най-величавото прославление Божие, то значи и кръста като оржие на тѣзи страдания е достойно за прославление. Ние не се кланяме на дървото, но го прославяме, защото на него е Прославлениятъ. Въ защо и ап. Павелъ пише на всички християни: „Да ми не дава Господъ, да се хвали освенъ съ Кръста на Господа нашего Исуса Христа“.

Протестантинъ. Но на кръстъ сж умирали, кръста е билъ оржие за убиване на „проклетитѣ“ престъпници нѣкога (Второз. 21, 22—23).

Православенъ. Та що отъ това? Позорното нѣкога въ миналото оржие — кръста е билъ очистенъ и осветенъ отъ Св. кръвъ на Христа Спасителя. Той се е осветилъ отъ Неговитѣ пречисти страдания. А което Богъ е очистилъ, това ти не „считай нечисто“, е казано на св. Петра (Дѣян. 10, 15). Да отидемъ въ жилището Му (на Бога) ни поднася Псалмопѣвеца Давидъ и се поклонимъ на подножието на нозетѣ Му“ (Псал. 131, 7). Пророкъ Исаяя пѣкъ обяснява славата на подножието на нозетѣ Господни, говорейки, че то (подножието Господне) ще се състои отъ тристванното дърво... за да краси мѣстото на светилището Му... „И ще пристѣпятъ казва пророкътъ, синоветѣ що те измѣнѣваха, и ще паднатъ при нозетѣ Ти всички, които Те презираха“ (Исаия 60, 13—14). Нима Христосъ не е Святъ, и кръста Му не свѣти въ вѣковетѣ, надъ всички наши мждрувания и упорства? Не е ли казано на ветхозаветнитѣ още „жертвеника ще бжде велика светиня... всичко което се докосне до Него ще се освети...“ (Исходъ гл. 29, 37 ст.). Отъ кръстната жертва има ли по-велика светиня? Защо тогава подобенъ упрѣкъ, че ние черпейки сила отъ осветения Христовъ кръстъ, сме били безумни, безсмислени? Ето какъ ви изобличава (васъ протестантитѣ) затова ап. Павелъ: Словото за Кръста е безумство (безмислие) само за ония, които гинатъ (въ своето упорно свободомислие) а за насъ, които се спасяваме, е сила Божия“ (1 Кор. 1, 18). „Нека не се срамуваме да изповѣдаваме Разпнатия, като безъ ни най-малко стѣснение изображаваме съ ржката си образа на Кръста върху

Християнски мжченици презъ време на гоненията въ гр. Марцианополъ (Р. Девня).

Жителитѣ на Балканския полуостровъ били просвѣтени съ свѣтозарнитѣ лжи на Христовото евангелие още въ първия вѣкъ на християнската ера, непосредствено отъ св. апостоли и апостолски мже. Частно, жителитѣ на днешна България, наречена въ ония времена, отъ историци и лѣтописци Мизия и Тракия, сж били покрѣстени въ Христовата вѣра отъ св. ап. Андрея Първозванний. Той, презъ второто си пжтешествие, което предприелъ отъ гр. Иерусалимъ, следъ празника на Петдесетница, да разпространява Христовото благовестие, следъ като посетилъ градоветѣ: Антиохия (Сирийска), Ефесъ и Лаодакия, дошелъ е въ въ Одессусъ (днешна Варна), въ която поставилъ за епископъ едно отъ 70-тѣхъ апостоли — св. Амплий.

Въ едно повествувание отъ IX в., отъ инока Епифаний се казва: „Господъ казалъ на Андрея: иди въ Витиния, Азъ съмъ съ тебе, кждето и да отидешъ, още и Скития те очаква!“ Когато Андрей съобщилъ това на Иоанна, тѣ се простили. Андрей

взелъ своитѣ ученици и отишелъ въ Лаодакия, а отукъ въ Мизия, въ гр. Одессусъ. Като прекаралъ тукъ малко време поставилъ епископа Апиона. Споредъ други паметници се нарича Амплий и претърпѣлъ мжченическа смъртъ за Христа.

Разпространяването на християнството още презъ първитѣ четири вѣка на Римската империя, срещнало силенъ отпоръ въ лицето на езическитѣ императори и философи. Историята на християнството отбелязва десетъ жестоки гонения повдигнати срещу християнитѣ. Презъ тия гонения се е пролѣла изобилно християнска кръвъ на хиляди знайни и незнайни християнски мжченици, чиито имена и мѣста на страданията, на едни отъ тѣхъ, сж дошли до насъ, запазени въ писмени паметници, а на други — не.

Въ настоящата статия, както сме я озглавили, даваме живоописанието на известнитѣ въ писмени паметници, дошли до насъ, мжченици за Христовата вѣра въ нашия край.

Св. мжченици: Теодотъ, Аск-

лиада (Асклиподота) и Максимъ.

Въ началото на IV в., въ гр. Марцианополъ, днешното село Рѣка Девня, сж живѣели, известнитѣ по своя знатенъ родъ и благочестие Теодотъ, Асклиада и Максимъ. Веднѣжъ Тирисъ, областенъ управителъ на Тракия, като обхождалъ района си за преследване на християнитѣ, пристигналъ въ гр. Марцианополъ. Тукъ му било донесено, че Максимъ и благочестивата съпругеска двойка Теодотъ и Асклиада сж твърди въ вѣрата християни. Тирисъ, като се убедилъ, че сж такива, заповѣдалъ на четирма свои подчинени да ги подложатъ на жестокъ бой. Най-напредъ била подложена на такъвъ Асклиада, която съ голѣмото си търпение очудила своитѣ побойници и окръжаващитѣ я, а у нѣкои възбуждала и състрадание. Теодотъ, виждайки мжкитѣ на които била подложена съпругата му, застѣпилъ се за нея предъ управителя, като го изобличавалъ за неговото безчовѣчие. Управителътъ, вмѣсто да се вразуми и смили, веднага заповѣдалъ да бжде закаченъ на едно дърво и стѣрганъ съ желѣзно стѣргало.

Следъ 13 дни Тирисъ се отправилъ за Одринъ, като повелъ съ себе си и светитѣ мжченици. Тукъ той ги подложилъ на нови изтеза-

ния, като заповѣдалъ да се нагорещатъ, до зачервяване, медни пластинки, които да се слагатъ върху тѣлата имъ. Тѣлата на св. мжченици били обгорѣли, но тѣ съ удивително търпение понасѣли тия жестоки мжки, ободравани отъ гласъ, който сж чували отъ небето... Управителътъ, като виждалъ, че и това мжчене не помага да разколебае вѣрата имъ въ Разпнатия, заповѣдалъ да ги затворятъ въ тъмница. Следъ като прекарали нѣколко дни въ последната, Тирисъ заповѣдалъ да ги изведатъ предъ народното зрелище. Тукъ били докарани една мечка и единъ бикъ и пустнати върху тѣхъ за да бждатъ разкъсани. Но за голѣмо очудване на всички, мечката, която била пустната най-напредъ върху Максима, а после върху Теодота, вмѣсто да ги разкъса, почнала да се умилква около тѣхъ. Асклиада пѣкъ била вързана за бика за да бжде смачкана, но бикътъ не мръдналъ отъ мѣстото си, като че ли е билъ вързанъ. Тия чудни проявления на Божията сила поразили народа. Едни отъ него повѣрвали въ Христа, а други — останали твърди въ своята езическа вѣра. Последнитѣ, въ своето озлобление къмъ светитѣ мжченици, настоявали щото тѣ да бждатъ пребити съ камъни.

Отговоръ

(На г-нъ С. Р.)

Въпрѣки, че умѣло се прикрива-
те, съдържанието на писмото Ви
издава, че Вие сте паднали въ нок-
титъ на многоликата протестантска
ПАСМИНА у насъ и сега блуждае-
те между земята и небето и се чу-
дите кой пжтъ да заловите или как-
то казвате Вие „търся истината“.

Ако сте християнинъ, търсящъ и-
стината, бждете искренъ и се от-
крийте. Само тогава ще я намѣри-
те и тя ще Ви направи свободенъ,
каквито сме ние православнитѣ, за-
щото сме въ истината.

Отъ писмото Ви личи, че много
малко „красиви“ епитети сте чули
по адресъ на православната църк-
ва и родното духовенство, и затова
душата Ви е смутена. Ние съ уши-
тъ си сме чували много по-страшни
хули и епитети отъ тия „обновите-
ли“ и „спасители“ на българския
народъ. Това свидетелствува за кул-
турата, манталитета и възпитание-
то имъ.

Вие ако сте българинъ и обича-
те България и Господа Исуса Хри-
ста, обърнете имъ грѣбъ и си дайте
дума никога да не пристѣпате вече
прага на „молитвенитѣ“ имъ домо-
ве, макаръ и отъ любопитство, както
казвате. Защо? Защото тѣ ще Ви
направятъ да намразите не само

челото и гърдитѣ си“, ни съветва
Св. Кирилъ Иерусалимски (Оглас.
по учение 13).

Та вие протестантитѣ, които сте
се явили на историческата сцена
едва въ XVI столѣтие, можете ли да
зачеркнете живота-историята на хри-
стиянитѣ преди васъ живѣли и вѣр-
вали въ реалния свой Богъ Христа,
а не както нѣкой отъ васъ днесъ
дори го смѣтатъ само за идея...
Кръста Христовъ е святъ за христия-
нитѣ, защото Разпнатия на него е
Святъ. Христосъ е Емануилъ—пома-
заникъ Небесенъ — Единороденъ
Синъ Божий. Недейте Го смѣта само
за Синъ човѣчески, защото Той е
Богочовѣкъ.

Протестантинъ. Вие православ-
нитѣ имате пълно право да ни упрѣк-
вате въ нашето своеобразно тълку-
вание и разбиране. Съгласенъ съмъ
съ васъ, че трѣбва да бждемъ ви-
наги Христови, близки до Христа, съ
сладкия споменъ за Неговитѣ кръс-
тни страдания, да се кръстимъ и
всичко останало, но, моля ви се, объ-
снетѣ ми тогава, какво значатъ ду-
митѣ въ Писанието: „Богъ не иска
служби отъ човѣшки ржце“
(Дѣян. 17, 25).

(Следва).

православната църква и родното
духовенство, но и България и всичко
българско, па дори и себе си. Тѣ
не ще Ви дадатъ мира, до като не
Ви отвлѣкатъ въ своето тъмно цар-
ство, за да Ви погубятъ окончател-
но — като човѣкъ и българинъ.

Преди години въ гр. Варна има-
ше единъ „голѣмъ“ протестантски
евангелизаторъ, който не пропус-
каше случай въ молитвенитѣ събра-
ния да не хули църква и свещеници
подъ очитѣ на слушателитѣ си, бъл-
гари протестанти, безъ нѣкой отъ
тѣхъ да протестира. Това не му
прѣчеше въ края на службата ли-
цемѣрно, съ затворени очи, по про-
тестантски маниеръ, да не каже:
„Хайде сега да се помолимъ и за
заблуденитѣ наши православни бра-
та“. За тая му страшна омраза, сис-
темно и упорито насаждани години
подъ редъ въ България, противъ
всичко родно, свято, българско, биде
щедро награждаванъ отъ неговитѣ
патрони въ чужбина. Умрѣ като
собственикъ на много милиони, спе-
челени съ... трудъ и отъ... „сло-
вото Божие“.

Негови възпитаници и подража-
тели има и днесъ. Вие сте попадна-
ли между тѣхъ. Вълци, облѣчени въ
овчи кожи. Ако сте човѣкъ търсящъ
истината, веднага ги напунетѣ —
това сж все отъ единъ долъ дрѣнки,
продали бащината си вѣра за пани-
ца леца. Пазете се отъ такива
„евангелизатори“, които безъ пари
Ви предлагатъ „набожни книги“,
„лѣкуватъ съ билки“, „даватъ по-
мощи на беднитѣ“, „кръщаватъ
възрастни въ езерата и винаги дър-
жатъ духовни сказки съ картини —
отъ американски и др... произходъ“.

Вие запазете българската си пра-
вославна вѣра. Тя е истинската.
Чрезъ нея ние сме въ богооткрове-
ната истина, която ни запази до
сега като църква и народъ.

За да подсилимъ църковния си
животъ и социалната работа всрѣдъ
нашия народъ, нѣмаме нужда отъ
външни сили. Православната църква
е основана отъ Господа Исуса
Христа — Сина Божий. Ние сме
длъжни тамъ да останемъ и да па-
зимъ и изпълняваме всички нейни
постановления.

На нея Той повѣри истинитѣ си
и ние сме длъжни да ги пазимъ
непожтнати и така чисти и свети
да ги предадемъ на поколениято.

Никому не е далъ право да ги
видоизмѣня или пѣкъ нѣщо да при-
бави. Апостолитѣ и тѣхнитѣ прием-
ници св. отци приеха и съхраниха
съ страхъ и трепетъ, това що Хри-
стосъ Христосъ имъ говори. Св.
отци събрани въ вселенски събори
отхвърлиха всички погрѣшни тъл-
кувания и веднажъ за винаги фор-
мулираха и строго опредѣлиха на-

шата православна вѣра, така че ни-
кой да не може съ нищо, нито да
я поклати, нито да я видоизмѣни.
Църквата Христова, като любяща
майка и ние нейнитѣ служители,
истинско скърбимъ и съжеляваме,
че чуждата пропаганда успѣва да
подкупва български синове, които
подъ благовидния видъ — „пастири“,
вършатъ толкова голѣма пакостъ,
разединявайки духовно българския
народъ и цепейки го на безброй
секти едни отъ други по-страшни
и по-смѣшни сега, когато обединена
и велика България има най-много
нужда отъ единение и сцеление.
Тѣ сж въ служба на чужденцитѣ и
не ги е грижа какво може да стане
Пазете се отъ тѣхъ и ги отбѣгвайте.

Господарка на това що и е по-
вѣрено и вѣрна изпълнителка на
Неговитѣ повеления, да не се от-
клонява въ нищо отъ това що Той
й е далъ. Православната църква е
била и си остава въ вѣкове —
само единна, истинска и Хри-
стова.

Да. Ние се молимъ за обедине-
нието на всички християни, за да
бждемъ едно стадо съ единъ го-
сподаръ—Господъ Исусъ Христосъ,
но, злия духъ върши и той свое-
то си.

Никой не ще Ви попрѣчи да се
върнете отъ тамъ, отъ гдето сте из-
лѣзли — тамъ, гдето сж всички
българи и потомци на св. св. Ки-
рилъ и Методий, на св. Климента,
на св. царъ Бориса и др. Отырете
се отъ сектантскитѣ и протестантски
заблуди, които, виждамъ че Ви сму-

щаватъ душата и кажете на ония
лъже-пастори, че ние искрено
ги съжеляваме, че сж изпаднали въ
това положение, да изричатъ таки-
ва сквернословия, които прочемъ
не ни засѣгатъ. Съ тоя старъ и не-
почтенъ маниеръ, да се хули родно-
то и величае чуждото, ще трѣбва
и тѣ да скжсатъ, защото настанаха
нови времена, когато българското
ще се наложи.

Молитва въ новъ храмъ.

На тебъ, о Боже, пѣмъ слава
Днесъ всички въ новъ и свѣтълъ
храмъ,
Че намъ, о Боже, днесъ се дава
На слаба вѣра силенъ пламъ.

И въ сърца чисти ще сградиме
Домъ за Тебе светъ и скжпъ,
Ще славимъ вѣчно Твойто име
Въ нужда, радость и въ скръбъ.

Ела всели се, Боже мили,
Въвъ насъ, въвъ нашата душа, —
Безъ Тебъ сме слаби и унили,
Безъ Тебъ сме — чедо безъ баща.

Недей ни нивга Ти остава,
Вѣчно въ душа ни пребжди,
И въ пжтъ ни къмъ небесна слава,
Насочвай, Боже, и води.

о. Давидъ — Близнакъ.

* * *

Небето да слѣзе при насъ на земята,
да дойде желания миръ,
любовъ и блаженство да цѣвнатъ въ сърдцата,
и пѣсни да екнатъ безспиръ!

Защо сж прегради съ желѣзо ковани?
защо е тозъ вражески вой?
Защо сж тѣзъ пълчища тукъ призовани
съ гърлата желѣзни безброй?

Смъртъта ли желаятъ въ лицето да видятъ,
размахала лютия мечъ,
и жизнени сили предъ нея разбиятъ
за ужасъ на близъ и далечъ?

Не грѣе ли слънце на всички еднакво?
Небето не е ли едно?
Махнете враждитѣ тѣй нѣкакъ за малко,
сърдцето ще свѣтне само!

Ще свѣтне въ душитъ, ще свѣтне въ дѣлата,
и раятъ ще дойде въ свѣта,
ще екне отъ пѣсни и радость земята,
усмивка ще грѣйне въ уста!

Ем. Мутафовъ.

Това, обаче, желание на тѣлпата не
било изпълнено.

Тирисъ заминалъ за гр. Пловдивъ,
като повелъ съ себе си и св. мжче-
ници. До с. Салтиково, близо до
Пловдивъ, той наново се обърналъ
съ увещание къмъ св. мжченици да
се отрекатъ отъ вѣрата си въ Хри-
ста. Обаче, тѣ решително се отка-
зали да сторятъ това. Тирисъ, като
виждалъ, че никакви мжчителни
срѣдства не помагатъ за да разко-
лебае Христовата вѣра у св. мжче-
ници и ги принуди да се отрекатъ
отъ нея, заповѣдалъ да се преда-
датъ на бавни и жестоки мъки. Така,
той заповѣдалъ, най-напредъ, да
имъ се отрежатъ ржцетѣ, после но-
сътъ и ушитѣ, следъ което да бж-
датъ обезглавени.

Не дълго време следъ ужаснитѣ
страдания, които св. мжченици пре-
търпѣли, самъ Тирисъ, като седѣлъ
на сѣдийския си тронъ, билъ пора-
зенъ отъ мълния...

Св. мжченици пострадали презъ
време на десетото гонение при Га-
лерия Максимиана (305—311 год.),
сродникъ на Импер. Диоклетиана.

Паметъта имъ се чествува отъ св.
Църква на 15 септемврий ст. стилъ.

Св. мжченица Севастияна.

Подробни сведения за живота ѝ
липсватъ. Известно е само, че тя е
била ученичка на св. ап. Павла. Про-
светена отъ последния съ Христово-
то учение, св. мжч. Севастияна е
подражавала на своя великъ учи-
тель—ап. Павла, като е проповѣд-
вала, между езичниците, Христовото
учение.

Между градоветѣ, въ които тя се
е подвизавала съ евангелска проповѣ-
дъ е билъ и гр. Марцианополъ. Управителъ на града, Георги, като
узналъ, че Севастияна е християнка,
и че проповѣдва своята вѣра меж-
ду жителитѣ на града, повикалъ я
при себе си на разпитъ. Мжченица-
та му се представила. Той я убеж-
давалъ да се откаже отъ вѣрата си
въ Христа и приеме езическата вѣ-
ра, но тя решително отказала да
стори това. Тоя отказъ страшно раз-
гнѣвилъ Георги и, той заповѣдалъ
да подложатъ Севастияна на изте-
зания, като се надѣвалъ, че ще ус-
пѣе да я накара да се откаже отъ
вѣрата си въ Христа. Така тя отна-
чало била бита съ камшикъ отъ
оловени конци (тель), а следъ това
хвърлена въ разпаленъ костеръ. Но
последното ужасно мжчение никакъ
не разколебало вѣрата на Севастия-
на. Тя, съ силата на своята гореща
и искрена молитва къмъ Бога, на-
правила огнѣтъ да угасне. Това
още повече разгнѣвило Георги и
го принудило да изпрати Севастия-
на въ гр. Ираклия, при управителя
Помпиана. Последниятъ като узналъ,
че Севастияна е ревностна христия-
нка, заповѣдалъ на стражата да я
подложатъ на мъки, като най-на-
предъ, съ керемиди стържатъ тѣло-
то ѝ, а следъ това я хвърлятъ на
лъвоветѣ въ цирка за разкъсване.
Заповѣдта била точно изпълнена.
Но както мжчителитѣ, тѣй и тѣлпа-
та зрители, които очаквали да видятъ
Севастияна разкъсана отъ лъвоветѣ,
нѣщо което имъ правило голѣмо
удоволствие, останали очудени, като
виждали какъ и безсловеснитѣ жи-
вотни не се докоснали до Севастия-
на. Това още повече озлобило Пом-
пиана, който заповѣдалъ наново
Севастияна да бжде подложена на
изтезание, до като най-после, тя била
обезглавена. Това станало въ края
на първия вѣкъ, презъ второто го-
нение при императора Домициана
(196—211 г.).

Паметъта ѝ се чествува отъ св.
Църква на 16 септемврий ст. стилъ.

Св. мжченица Мелетина.

Подробни сведения за живота ѝ

липсватъ. Известно е, че тя е била
родомъ отъ гр. Марцианополъ. Презъ
време на гоненията, на които била
изложена Христовата Църква, тя,
като ревността християнка, била
подложена на разни изтезания за да
се откаже отъ вѣрата си. Главната
ѝ, обаче, вина се състояла въ това,
че е обърнала отъ езическата вѣра
въ християнската съпругата на мѣ-
стния управителъ Артиоха. Това съ-
битие силно раздразило управите-
ля и той заповѣдалъ Мелетина да
бжде затворена въ тъмница, до като
се вразуми и престане съ своя прозе-
литизмъ. Но това не помогнало.
Тогава Артиохъ, най-после, далъ за-
повѣдъ Мелетина да бжде обезгла-
вена, която заповѣдъ била изпълне-
на.

Това е станало презъ втория вѣкъ
на четвъртото гонение при импер.
Антонина (138—161 год.).

Паметъта ѝ се чествува отъ св.
Църква на 16 септемврий ст. стилъ.
За да се увѣковѣчи паметъта на
тия св. мжченици, пострадали въ
нашия край, добре ще бжде, когато
се построи храмъ въ Р. Девня, той
да се посвети на тѣхното име, като
се опредѣли за празнуване една
дата за всички и тукъ да става
народенъ съборъ.

И. С.

Любезната дума въ семейството.

Преди известно време азъ посетихъ една млада жена въ болницата; тя бѣше устояла на две тежки операции, които, за жалостъ, не сж довели до подобрене. Тя бѣше родила седемъ деца на своя мъжъ и ги бѣше отгледала съ голѣми старания и грижи. Тѣ не бѣха въ състояние да подържатъ слугиня. По край голѣмото домакинство, тази жена приготвяше дрехи и за други хора, тъй като печалбата на съпруга не стигаше. Сега Ангела на смъртта бѣше отбелязалъ своя печатъ на бледното лице, но красивитъ тъмни очи излъчваха миръ. Тя ми разказа, че мъжътъ ѝ я посещавалъ всѣки день и ѝ казвалъ:

„Мария, не бива да умрешъ; сега азъ виждамъ каква трудолюбива домакиня си била ти. Азъ ще ти угаждамъ въ всичко, когато ти бждешъ пакъ здрава“.

„Ахъ, въздишваше тя. Сега вече е много късно. По рано азъ не получавахъ ни една любезна признателностъ за всичкитъ мои страдания. Ако мъжътъ бѣха знаели, какъ би било добре за насъ, ако имаха поне една добра думица за насъ, измъчениитъ жени! Това би ни оживявало като единъ топълъ слънчевъ лъчъ“.

„Да, това е вѣрно“, каза една болна жена, която сжщо бѣше претърпѣла една тежка операция и лежеше на близо. „Често любезна дума липсва, но това не трѣбва да ни заблуждава, ние не бива да изгубваме любовта и да се огорчаваме. Азъ сжщо съмъ преживѣла нѣщо подобно. Отначало въ моя бракъ вървѣше всичко добре; но после моятъ мъжъ попадна въ лошо общество. Много пжти въ седмицата той се завръщаше дома следъ полунощъ въ пияно състояние, дигаше шумъ и се караше. Азъ плачехъ и го упрѣквахъ, а работата ставаше още по-лоша. Навсѣкжде ни отказваха жилище поради нощнитъ скандали. Моитъ роднини настояваха да се разведе. Но азъ мислѣхъ за думитъ, които нѣкога бѣха обещала предъ олтаря: **Да не се напушате въ радостъ и скръбъ, до като смъртта не ви раздѣли.**

Една приятелка християнка ми даде съветъ да бжда съвсемъ тиха или да говоря само добри думи. Отначало азъ мислѣхъ, че това е невъзможно. Но азъ го опитахъ, и когато той идваше съ шумъ, азъ не казвахъ нито дума. Това сжщо не му харесваше, защото той казваше: „Жена, ако ти не можешъ да говоришъ нищо, то попѣй поне нѣщо, или азъ пакъ ще излѣза!“ и тъй, азъ трѣбваше да пѣя на човѣка, който бѣше погубилъ щастieto на живота ми. „Да азъ ще пѣя“, казвахъ азъ, „ако ти бждешъ съвсемъ тихъ и отидешъ на леглото си“. Азъ седѣхъ и пѣяхъ съ треперящъ гласъ: „Душата ми е чиста къмъ Бога, който желае да ми помага“. Докато изпѣвахъ куплета до края, нарушителтъ на моя миръ биваше вече заспалъ. Тѣй правѣхъ азъ повече отъ една година. Щомъ като си идваше мъжътъ ми пиянъ, азъ му казвахъ веднага: „Бжди тихъ и кроткъ, азъ ще ти пѣя нѣщо!“ А като забелязахъ че той спи, молихъ Бога да обърне сърдцето на мъжа ми и да подари щастие и миръ. И ето азъ лежа тукъ вече дванадесетъ седмици, и всѣка седмица моя мъжъ пжтува петнадесетъ часа пжтъ и ме посещава. „Ема“, казваше той винаги, безъ тебе въ къщи е нищо. Ти бѣше наистина короната въ къщи, но азъ бѣхъ единъ лошъ мъжъ. Когато ти бждешъ здрава, ще започне единъ новъ животъ; азъ ще оставамъ вечеръ при тебе и никога вече не ще се опивамъ“.

Сега една трета жена започна да разказва опитности отъ семейния животъ. Въ деня на свадбата ми, моята майка каза: „Анка ако желашъ мъжътъ ти да бжде доволенъ отъ тебе, готви му вкусни ястия и бжди съ него винаги любезна.

Азъ му приготвѣхъ винаги вкусни ястия, стараехъ се съ всичка сила да изпълнявамъ и най-малкото му желание. Но, когато той вечеръ се завръщаше дома съ печаленъ погледъ и намръщено лице азъ не казвахъ: Милий мъжо, какво има? Не, тогава азъ се стараехъ да му покажа най-сърдито лице.

Тѣй дълги години ние жевѣхме съвсемъ безучастно единъ къмъ другъ. Единъ день нашето четири-годишно момиченце каза при вечерята: Татко, мама би била много, много по хубава, ако правѣше едно по-весело лице. „Да, мило дете, ти имашъ право“, каза бащата. „Мамо засмѣй се малко, ти си тѣй мила!“ каза детето. Азъ трѣбваше да се засмѣя, и татко се засмѣ сжщо, но по бузитъ ми се лѣяха сълзи. Настана време за лѣгане на малката. Азъ я уловихъ за ръката, а татко получи вечерната цѣлувка. Моятъ мъжъ ме погледна съ единъ неизказано тъженъ погледъ и очитъ му бѣха пълни съ сълзи. Азъ приспахъ малката топло и нѣжно и останахъ още дълго при леглото и. О благи Спасителю, въздишахъ азъ, съедини ти нашитъ сърдца, и направи всичко добро и хубаво! Тогава азъ избърсахъ сълзитъ си и седнахъ съ работа въ ржка до малката.

Моятъ милъ мъжъ седѣше срещу мене. Следъ малко мълчание най-после той каза съ смутенъ гласъ: „Анна, ти си винаги тѣй трудолюбива!“ Азъ не го погледнахъ, а склонихъ още по-дълбоко глава надъ работата. „Анна“, каза той пакъ, „моитъ колеги винаги казватъ, че азъ имамъ нуй-хубаво бельо, азъ трѣбва да имамъ една много добра жена“. — „Наистина ли?“ попитахъ азъ и се засмѣхъ малко. „Разбира се наистина, ти си моята добра домакиня“. Той стана и седна до мене, облегна главата си на гърдитъ ми и ме цѣлуна. Азъ поискахъ да се одръпна и казахъ: „Ти наистина, съвсемъ не ме обичашъ вече; ти никога не ми казвашъ една любезна думичка!“ — „И ти мила, нѣмашъ ни единъ погледъ милъ за мене! Не! нека да стане иначе! Ела, подай ми ръката! Азъ ти прощавамъ, и ти мене. Кой знае, колко дълго ние можемъ да бждемъ още заедно, затова нека да се обичаме много!“ Азъ му подадохъ ръка.

Това бѣше единъ светъ часъ за двамата, когато ние се обикнахме отново.

Намъ се даде само една кратка година да бждемъ двамата заедно щастливи. Тогава отнесоха моя любимъ мъжъ въ тихитъ гробища. О, какъ се разкайвамъ азъ сега за всѣки часъ, когато го лишавахъ отъ любовъ и доброта! Затова азъ бихъ жалала да кажа на всички жени: „Извършвашъ ли винаги вѣрно дълга си? О, бжди винаги весела и не упорствай!“

Разказитъ на страдащитъ жени ме дълбоко засегнаха, особено когато на излизане сестрата ми каза, че за последната отъ тритъ нѣмаше надежда за оздравяване.

Отъ нѣмски.

Копнѣнъ...

Колкото е велика истината, че родината е най-скжпото нѣщо за човѣка, толкова е вѣрна и максимата, че не по-маловажна придобивка за него представлява и свободата. Само ози, който е билъ откъснатъ отъ своята родина и е почувствувалъ отсъствието на свободата, може да познае тѣхната истинска и неопонима стойност.

Ето защо, когато днесъ тѣзи две свещени понятия намиратъ своето реално приложение въ живота на българитъ отъ Македония, Добруджа и Западна Тракия, моятъ копнежъ за родната земя се превръща въ една непобедима стихия. Тя ме повлича шеметно надъ кичеститъ деб-

ри на хайдушката Странджа, спуска ме по течението на пълноводна Марица и ме оставя край бистроструйна Еркена.

Дългиятъ камененъ мостъ надъ нея е забилъ нозе като огромна гжсеница, заслушанъ въ познатата глъчка на водитъ и въ вѣчната пѣсенъ на Бѣломореца. Отъ безднния и чистъ небосводъ слънцето спуска снопове нѣжни, копирени нишки надъ избуялата природа.

Шосето прѣсича зеления губеръ като исполинска змия и забива глава въ китната Узунъ-Кюприя. Градчето ме гледа весело съ спретнатитъ си къщи, закритени всрѣдъ пшната зеленина като стадо овци.

Азъ го поглѣдамъ съ радостни очи и бързамъ по познатия пжтъ за родното село. Ето, че надъ безбрѣжното зелено море се показва лѣскавата кубе на черквата, съ високия желѣзенъ кръстъ. Азъ чувамъ сякашъ пакъ медения звънъ на камбаната...

Предъ менъ се мѣрватъ пѣстро-цаѣтнитъ хоругви, струпанитъ около тѣхъ гологлави селяни и живописни селянки и тържествената осанка на дѣдо ми — свещеникъ Димитъръ п. Параскевовъ, облѣченъ въ одеждитъ си, да вдига св. кръстъ за благословение къмъ пристигналитъ първи български войници следъ падането на гр. Одринъ. Нѣщо се надига въ гърдитъ ми и спира дишането...

О, сладкъ мой копнежъ, колко си по-мжчителенъ ти сега!..

Ив. Казъловъ.

Употрѣбата на алкохола отъ учащитъ се.

Въ нѣкои училища е била направена анкета, за да се види какъвъ процентъ отъ учащитъ се употребяватъ алкохолъ. Въ единъ градъ били разпитани 1238 ученици и 300 ученички отъ всички училища. Отъ ученицитъ 78, 8 на сто сж употребявали спиртни питиета отъ които 32% постоянно и 86 отъ време на време. Отъ ученичкитъ 62 на сто сж употребявали алкохолъ. Отъ всички ученици и ученички сж се напивали 497 души. Тютюнопушенето сжщо е било разпространено повече между ученицитъ и по-малко между ученичкитъ. Отъ ученицитъ 133 на хиляда още отъ твърде ранна възраст пушатъ постоянно, 235 на хиляда отъ време на време.

Почти всички пушачи и употребяващи алкохолъ сж показали слабъ успѣхъ. Последствията и въ здравословното състояние на ученицитъ сж страхотни, като се има предъ видъ, че организмитъ на тия младежи сж още крѣпки и сж въ времето на развитието си. Тютюнтъ и алкохолътъ действуватъ пагубно върху умствената дейностъ и физическата способностъ, а отъ друга страна възбужда половия нагонъ и тласка младежитъ къмъ развратъ и други пороци.

ИЗЪ ЖИВОТА НА ЕПАРХИЯТА.

На 11 май, недѣля на Разслаблениа, Епархийскитъ Архиерей отслужи Св. Литургия въ Катедралния храмъ. Презъ време на службата ржкоположи въ дяконски чинъ Ставри П. Апостоловъ, отъ с. Здравецъ, Търговишко, завършилъ Софийската духовна семинария, кандидатъ за свещеникъ на Касъмската градска енория. Въ сжщия храмъ се черкува и Митрополитъ Филаретъ, пребиваващъ отъ нѣколко дни въ родния си градъ. Следъ свършване на Божествената служба, Епархийскитъ Архиерей представи Високопреосвещения гостъ на богомолцитъ. Митрополитъ Филаретъ благослови християнитъ и произнесе кратко, но вдѣховено и високоназидателно слово за деня. Въ словото си той каза, че преди да замине и поеме управлението на повѣренитъ му

отъ Св. Синодъ новоосвободени земи въ Македония, дошълъ е въ Варна, да се поклони предъ гроба на Блаженопоминалия Дѣдо Симеона и вземе благословението му, за да го отнесе на нашитъ освободени братя въ Охридъ и Битоля. — Дошълъ съмъ, каза Митрополитъ Филаретъ, да взема немощитъ и разслабеността на варненци и ги полага върху гроба на св. Климента Охридски, та отъ тамъ да възкрѣсне здрава, мощна и велика Православна България. По-нататкъ въ словото си Архиереятъ сравни досегашното тежко положение на Българскитъ народъ, съ онова на 38 годишния разслабленъ и както последниятъ презъ цѣлото време на своето страдание, не е изгубилъ вѣра въ всемогъщата сила на Бога, която е раздвигвала лѣчебнитъ води на кжпалната Витезда, така и българския народъ, въпрѣки—ограбенъ, онеправданъ и подтиснатъ отъ дълги години подъ робство, спокойно е понасялъ всичко, съ твърда вѣра въ Божията правда, че ще дойде нѣкога денътъ, когато Богъ ще разкъса робскитъ му вериги, за да го възкреси за новъ животъ, споредъ силата на вѣрата му!..

Топлитъ и вдѣховени слова на Архиерея ще останатъ за дълго въ паметта на богомолцитъ, които имаха щастieto да чуятъ словото на родолюбивия Ловченски Иерархъ.

Благоговѣйнитъ свещеници Василий Т. Димовъ и Севастиянъ х. Георгиевъ отъ I.V. т. г. сж назначени за енорийски свещеници при храма „Св. Троица“—гр. Добричъ. Пожелаваме имъ добра и ползотворна дейностъ въ новитъ ии енории.

Група младежи артисти отъ градъ Преславъ, подъ ржководството на свещеницитъ, изнесли отъ името на Православното християнско братство „Св. Великомъченикъ Димитрий“, литературно-музикална вечеръ въ гр. Преславъ и село Осмаръ — Преславска околия. Прихода отъ 3000 (три хиляди) лева по предложение на председателя и артиститъ билъ внесенъ въ Св. Митрополия за фонда „възстановяване храма и манастиря въ Патлейна край гр. Преславъ“. Хвала и честь на такива младежи, които винаги съ готовностъ се притичатъ да работятъ за всѣко добро и народополезно начинание

НАША ПОЩА.

гр. В. г-нъ Е. Н. Благодаримъ Ви много за сведенията, които ни дадохте. Ако всички добри българи, които като Васъ, отъ любовитство, посещаватъ „молитвенитъ домове“ на сектантитъ у насъ ни съобщаватъ какво става тамъ и какво се говори, биха ни дали възможностъ да ги изобличимъ, а най-вече да изнесемъ на общъ показъ това страшно дѣло, що вършатъ тамъ, за смѣтка на цѣлокупния български народъ. Подчертаваме: ние, никога не ще говоримъ и пишемъ противъ народитъ, които изповѣдватъ католичката вѣра. Това е противно на нашата православна вѣра и държава.

Ние сме говорили и писали само противъ агентитъ имъ у насъ, тѣй нареченитъ „български католици и протестанти“, които сж забравили, че сж родени православни и че сж българи, които се занимаватъ само съ интриги и прозекитизъмъ и които получаватъ субсидии отъ чужбина, за да разединяватъ духовно българския народъ.

Въ православна България нѣма мѣсто за чужди мисонери и за прозекитизъмъ. Мѣстото на такива е въ Африка и други езически страни, които нищо не сж чули за Христа и неговото учение. Чули ли сте нѣкога православната църква да прѣска свои хора въ католишки или протестантски страни, които да хулятъ вѣрата имъ и да ги правятъ протестанти? Тогава?

Православитъ, католицизма и протестантизма си иматъ своитъ догми, своята богословска наука. Тѣ сж достъпни само за учени хора—специалисти-богослови. Тѣ не могатъ да бждатъ достъпни въ детайлитъ и тънкостиитъ си на широката вѣрующа маса. Съ тѣзи въпроси ще се занимаватъ само богословитъ.

Всѣ пакъ, за това което Ви интересува или смушава ни пишете, за да Ви отговоримъ. Всичко, обаче, нека бжде за слава Божия и за нашето спасение.

гр. Ш. Н. Б. Искате да Ви се изясни „Иисусъ въ догмата за изкуплението“. Това е обширенъ въпросъ за писане, а не за вестникъ. Енорийския Ви свещеникъ ще Ви го обясни подробно. Въ иднитъ бройове и ние ще пишемъ нѣщо. Следете вестника ни.

Печатница „Просвѣщение“ Варна